

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 252)

Sep (1) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 72)

45. தீஸ்தாரா வாருணீ சக்தி: பத்மா வித்யா ததைவ ச
ஸம்க்யா விச்வா ககா பூர்கௌர் லக்ஷ்மீர் வாகீச்வரீ ததா
46. அம்ருதா தரணீ சாயா நாரஸிம்ஹீ ஸுதா ததா
ஸ்ரீ: கீர்த்திர் விச்வகாமா மா ஸத்யா காந்தி: ஸரோருஹா
47. மாயா பத்மாஸநா கர்வா விக்ராந்திர் நரஸம்பவா
நாராயணீ ஹரிப்ரீதிர் காந்தாரீ காச்யபீ ததா
48. வைதேஹீ வேதவித்யா ச பத்மிநீ நாகசாயிநீ
பதம்சகா இமா தேவ்யோ விஜ்ஞேயா: காதிசக்தய:
- 49-1. பவ உபகரணைச்சேயம் மாத்ருகா திஷ்டிதா ஸுரை:

பொருள் - தீ, தாரா, வாருணீ, சக்தி, பத்மா, வித்யா ஸம்க்யா, விச்வா, ககா, பூ, கௌ, லக்ஷ்மீ, வாகீச்வரீ, அம்ருதா, தரணீ, சாயா, நாரஸிம்ஹீ, ஸுதா, ஸ்ரீ, கீர்த்தி, விச்வகாமா, மா, ஸத்யா, காந்தி, ஸரோருஹா, மாயா, பத்மாஸநா, கர்வா, விக்ராந்தி, நரஸம்பவா, நாராயணீ, ஹரிப்ரீதி, காந்தாரீ, காச்யபீ, வைதேஹீ, வேதவித்யா, பத்மிநீ, நாகசாயிநீ ஆகிய தேவதைகள் இந்த ஜகத்தை இயக்குவதற்கு உபகரணங்களாக உள்ள மாத்ருகா தேவதைகளுடன் சேர்ந்து கொண்டும் ...

49-2. ஸ்ரீகண்ட அநந்த ஸூக்ஷ்மாத்தயைர் லம்போதர்யாதி சக்திபி:

50. விநாயகைச்ச தூர்காபி: சேஷத்ரேசைர் மாத்ருபிஸ் ததா
ஸமயஸ்தைஸ் ததா பெளத்தைர் ஆர்ஹிதராபி ச அபரை:

பொருள் - ஸ்ரீகண்டன், அநந்தன், ஸூக்சுமன் முதலான தேவர்கள்; லம்போதரீ முதலான சக்திகள்; விநாயகன், துர்க்கை, சேஷத்ர பாலகர்கள், மாத்ருகர்கள் என்னும் தேவதைகள்; பௌத்த, ஜைன மதத்தின் தேவதைகள் ஆகிய பலரும் என்னுடைய அம்சமாக இருந்தபடி அனைத்து அக்ஷரங்களுடைய சக்திகளாக உள்ளனர்.

51. யதா ஹி க்ஷுதிதா பாலா மாதரம் பர்யுபாஸதே

ஏவம் ஸர்வே ஸுரா தேவீம் மாத்ருகாம் பர்யுபாஸதே

பொருள் - பசியுள்ள குழந்தைகள் தங்களுடைய தாயை அண்டுவது போன்று இவர்கள் அனைவரும் மாத்ருகை தேவியை அண்டுகிறார்கள்.

52. இயம் யோநிர் மந்த்ராணாம் வித்யாநாம் ஜந்ம பூரியம்

தத்வாநாம் தாத்விகாநாம் ச ஜ்ஞாநாநாம் ப்ரஸவஸ்தலீ

பொருள் - இந்த மாத்ருகை என்பதே அனைத்து மந்த்ரங்களுக்கும், வித்யைகளுக்கும் உற்பத்தி இடமாகும். இதிலிருந்தே அனைத்து தத்வங்களும், அந்தத் தத்வங்களை உரைக்கும் முனிவர்களும், ஞானங்களும் தோன்றுகின்றன.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்த்ரம் இருபதாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 252)

1-3-11 அந்யபாவ வ்யாவ்ருத்தே: ச

பொருள் - வேறு தன்மை கொண்டவை தள்ளப்பட்டதாலும்.

ஸித்தாந்தம் - “அந்யபாவ” என்றால் “வேறுபட்டது” என்று பொருள்; அதாவது ப்ரதாநம் போன்ற தன்மைகள் கொண்டவை. அக்ஷரம் என்பது பரமபுருஷனைக் காட்டிலும் வேறான தத்துவம் என்பதை மறுக்கும்விதமாக ப்ரு. (3-8-11) – தத்வா ஏதத் அக்ஷரம் கார்க்கி அத்ருஷ்டம் த்ருஷ்ட்ரு, அச்ருதம் ச்ரோத்ரு, அமதம் மந்த்ரு, அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாத்ரு, நாந்யதத: அஸ்தி த்ரஷ்ட்ரு, நாந்யத் அத: அஸ்தி ச்ரோத்ரு, நாந்யத் அத: அஸ்தி மந்த்ரு, நாந்யத் அத: அஸ்தி விஜ்ஞாத்ரு, ஏதஸ்மிந்ரு கல்வக்ஷரே கார்க்கி ஆகாச ஓதச்ச ப்ரோதச்ச இதி - கார்க்கி! அப்படிப்பட்டதான இந்த அக்ஷரமானது வேறொன்றால் காண முடியாதபடியும், தான் காண்பதாகவும்; வேறொன்றால் கேட்க முடியாதபடியும், தான் கேட்பதாகவும்; வேறொன்றால் எண்ண முடியாததாகவும், தான் எண்ணுவதாகவும்; வேறொன்றால் அறியமுடியாதபடியும், தான் அறிவதாகவும் உள்ளது. இதனைக் காட்டிலும் காண்பவன் இல்லை, கேட்பவன் இல்லை, எண்ணுபவன் இல்லை, அறிபவன் இல்லை. இந்த அக்ஷரத்திலேயே ஆகாசம் ஒன்றுபட்டு நிற்கிறது - என்று கூறியது. இங்கு காண்பவன், கேட்பவன் போன்றவை உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளதால், அசேதநமான ப்ரதாநம் (அக்ஷரம் ஆகாது என்று) மறுக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் அனைத்தையும் காண்பவன், யாராலும் காணப்பட இயலாதவன் என்ற உபதேசத்தினால் ப்ரத்யகாத்மா (அக்ஷரம் இல்லை என்று)

மறுக்கப்பட்டது. ஆக இவ்விதமாக வேறுபட்டவை அனைத்தும் மறுக்கப்பட்டதால் அக்ஷரம் என்பது பரமபுருஷனே என்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 252)

மூலம் - “நாராயணம் பரித்யஜ்ய ஹ்ருதிஸ்தம் ப்ரபுமீச்வரம் | யோ அந்யமர்ச்சயதே தேவம் பரபுத்தயா ஸ பாபபாக்”, “யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யேநாபி மந்யதே | ஸ யாதி நரகம் கோரம் யாவச்சந்த்ர திவாகரம்”, “புத்த ருத்ராதி வஸதீம் மசாநம் சவமேவ ச | அடதீம் ராஜதாநீம் ச தூரத: பரிவர்ஜயேத்” இத்யாதிகளிற் படியே தேவதாந்தரங்களிலே பரத்வ புத்தி பண்ணுதல், ஸமத்வ புத்தி பண்ணுதல், நித்ய நைமித்திகங்களில் துவக்கற்ற தேவதாந்தர ஸ்தலங்களிலே செல்லுதல் செய்யில் பரமைகாந்திக்கு தோஷமாமல்லது, நித்ய நைமித்திகங்களில் ஆராத்யனான ஸர்வாந்தர்யாமிக்குச் சரீரமாய் நிற்கிற நிலையில் இத்தேவதைகள் பக்கல் பரத்வ புத்தியும் ஸாம்ய புத்தியும் ஸ்வநிஷ்டத்வ புத்தியும் ஆராத்யத்வ புத்தியும் பல ப்ரதாந புத்தியும் இல்லாமையாலே உபாஸ்ய விசேஷணங்களான ப்ராண வைச்வாநர த்ரைலோக்யாதிகளால் இவனுக்கு வ்யபிசாரம் வாராதாப்போலே, சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான அக்நீந்த்ராதி விசேஷணங்களால் இவனுக்கு ஏகாந்த்ய விரோதம் வாராது.

விளக்கம் - ப்ரஜாபத்ய ஸ்ம்ருதி - நாராயணம் பரித்யஜ்ய ஹ்ருதிஸ்தம் ப்ரபுமீச்வரம் யோ அந்யமர்ச்சயதே தேவம் பரபுத்தயா ஸ பாபபாக் - தன்னுடைய இதயத்தில் வசிப்பவனும் தன்னை நியமிக்கும் எஜமானனும் ஆகிய நாராயணனை விடுத்து மற்ற தெய்வங்களை உயர்ந்ததாகக் கருதி வணங்குபவன் பாபி ஆவான் - என்றும், மஹாபாரதம் - யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யேநாபி மந்யதே ஸ யாதி நரகம் கோரம் யாவச்சந்த்ர திவாகரம் - நாராயணனை மற்ற தெய்வங்களுக்குச் சமமாக எண்ணிபவன் சந்த்ரன் மற்றும் சூரியன் உள்ளவரை கோரமான நரகத்தில் கிடப்பான் - என்றும், சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (4-19) - புத்த ருத்ராதி வஸதீம் மசாநம்

சுவமேவ ச அடதீம் ராஜதாநீம் ச தூரத: பரிவர்ஜயேத் - புத்தன், ருத்ரன் முதலானவர்களுடைய ஆலயங்கள், இடுகாடு, பிணம், வனம், தலைநகர் ஆகியவற்றின் அருகில் செல்லாமல் தூரமாக விலகிச் செல்லவேண்டும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பரமைகாந்தி ஒருவன் மற்ற தெய்வங்களை உயர்ந்ததாக எண்ணுதல், அவர்களை நாராயணனுக்குச் சமமாக எண்ணுதல், அவர்களுக்கு நித்ய நைமித்திக கர்மங்களுடன் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் இல்லாதபோது அவர்களுடைய ஆலயங்களுக்குச் செல்லுதல் ஆகியவற்றைச் செய்யும்போது அவனுக்குத் தோஷம் உண்டாகிறது. ஆனால், நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் மூலமாக ஆராதிக்கப்படுபவனும், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு இந்தத் தெய்வங்கள் அனைத்தும் சரீரமாக உள்ளனர் என்று எண்ணும்போது - இந்தத் தெய்வங்கள் மிகவும் உயர்ந்தவை என்றும், இவர்கள் நாராயணனுக்குச் சமம் என்றும், இவர்கள் சுதந்திரமானவர்கள் என்றும், இவர்களே கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்படுகிறார்கள் என்றும், இவர்களே அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கிறார்கள் என்றும் எண்ணுவது நிகழாது; ஆகவே பல்வேறு உபாஸன வித்யைகளாக உள்ள ப்ராணவித்யை, வைச்வாநர வித்யை, த்ரைலோக்ய வித்யை போன்றவற்றால் மற்ற தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் உண்டாகாமல் இருப்பது போன்று, இந்தப் பரமைகாந்திக்கும் சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட அக்னி, இந்த்ரன் போன்ற சொற்களை அந்தந்த மந்த்ரங்களில் உச்சரிப்பதால் இவனுடைய பரமைகாந்தித் தன்மை நீங்காது.

மூலம் - வங்கிபுரத்து நம்பியும் ப்ரபந்நனுக்கு அஹோராத்ர க்ருத்யமான பகவத் ஸமாராதநத்தைச் சொல்ல இழிந்து “காயத்ரீ ஜப பர்யந்தம் மந்த்ராசமந பூர்வகம் | ஸாந்த்யம் கர்மாகிலம் ஸாது ஸமாப்ய ச யதாவிதி || ஸமிதாஜ்யாதிபிர் த்ரவ்யை: மந்த்ரைபி யதோதிதை: | ஹுத்வா அக்நீந் அக்நிஹோத்ராநெள உக்தம் காலம்பி ச்ஷிபந்” என்றும், “ததோ மாத்யந்தினம் கர்ம ஸ்வோதிதம் ச்ருதி சோதிதம் | ஸ்நாநாதி ப்ரஹ்ம யஜ்ஞாந்தம் க்ருத்வா அகிலமதந்த்ரித:” என்றும், “ஹோமம் பித்ரு க்ரியாம் பச்சாத் அநுயாகாதிகம் ச யத்” என்றும் இப் ப்ரகாரங்களிலே தத் தந்மந்த்ர பூர்வகங்களான வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அருளிச்செய்தார். பட்டரும் ஆழ்வானும் தாந்தாங்கள் அருளிச் செய்த நித்யங்களிலே “ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யுதிதம் கர்ம யாவச்சக்தி பராத்த்மந: | ஆராதநத்வேநாபாத்ய ஸ ஊர்த்வபுண்ட்ரச்ச தர்பயேத்” இத்யாதிகளை

அருளிச் செய்தார்கள். பெரியஜீயரும் “ஸ்ரீபராசர பட்டார்ய சரணை ஸம்சரயேமஹி” இத்யாதியாலே ஸம்ப்ரதாய விசேஷ ஜ்ஞாபநார்த்தமாக குருநமஸ்காராதிகளைப் பண்ணி, “பகவச்சரணாம்போஜ பரிசார்ய விதிக்ரமம் | ஏகாந்திபிர் அநுஷ்டேயம் நித்யம் ஸமபிதத்யமஹே” என்று தொடங்கி “ஆபோஹித்யாதிபிர் மந்த்ரை: வாசகை: பரமாத்மந: | ஸம்ப்ரேக்ஷய மந்த்ர ஆசமநம் மந்த்ரைஸ் தத் ப்ரதிபாதகை: || ஆதித்யாந்த: ஸ்திதஸ்ய அர்க்யம் விதீர்ய பரமாத்மந: | ப்ரதிபாதிகயா விஷ்ணோ: ஸவித்ரயா தம் ஜபேத்விரம் || த்யாயந் ஜப்த்வோபதிஷ்டேத தமேவ புருஷோத்தமம் | நாராயணாத்மகாந் தேவாந் ருஷீந் ஸந்தர்பயேத் பித்ருந்” என்று அருளிச்செய்தார். பாஷ்யகார ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ள குலங்கள் எல்லாம் இன்றுதியாக ஸ்வஸூத்ரோக்தமானபடியே தத் தத் தேவதா மந்த்ரங்களைக் கொண்டு விவாஹ உபநயநாதிகள் அநுஷ்டிக்கவும் காணா நின்றோம். பெரியநம்பி முதலான பரமாசார்யர்களும் தந்தம் ஸூத்ரங்களின்படியே யஜ்ஞாதிகள் பண்ணினார்களென்னுமிடம் ஸர்வர்க்கும் ப்ரஸித்தம்.

விளக்கம் – அஹோராத்ரம் என்பதான பகவத் ஆராதனம் குறித்து ப்ரபந்நர்களுக்கு வங்கிபுரத்து நம்பி உபதேசிக்க எண்ணியவராக, வங்கிவம்சேச்வர காரிகை (77-84) - காயத்ரீ ஜப பர்யந்தம் மந்த்ராசமந பூர்வகம் | ஸாந்த்யம் கர்மாகிலம் ஸாது ஸமாப்ய ச யதாவிதி || ஸமிதாஜ்யாதிபிர் த்ரவ்யை: மந்த்ரைரபி யதோதிதை: | ஹுத்வா அக்நீந் அக்நிஹோத்ராதெள உக்தம் காலமபி ச்ஷிபந் – மந்த்ரத்துடன் ஆசமநத்தைத் தொடங்கி காயத்ரீஜபம் முடிய உள்ளதான ஸந்த்யாகாலத்து கர்மங்கள் அனைத்தையும் முறைப்படி முடித்து, ஸமித்து நெய் போன்றவை கொண்டு தகுந்த மந்த்ரங்கள் மூலம் அக்நிஹோத்ரம் போன்ற கர்மங்களை இயற்றி, சாஸ்த்ரம் விதித்த முறைகளில் காலத்தைக் கழித்தபடி – என்றும், காரிகை (90) - ததோ மாத்யந்தினம் கர்ம ஸ்வோதிதம் ச்ருதி சோதிதம் | ஸ்நாநாதி ப்ரஹ்ம யஜ்ஞாந்தம் க்ருத்வா அகிலமதந்த்ரித: - மதிய நேரத்தில் செய்யவேண்டும் என்று சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் அனைத்தையும் நீராடுதல் தொடங்கி ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் முடிய உள்ள அனைத்தையும் சலிப்பில்லாமல் முடித்து – என்றும், காரிகை (501) - ஹோமம் பித்ரு க்ரியாம் பச்சாத் அநுயாகாதிகம் ச யத் – பின்னர் தேவயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம் ஆகியவற்றைச் செய்து பகவத் ஆராதனையில் சமர்ப்பித்த ப்ரஸாதங்களை உண்ணவேண்டும் – என்றும் அருளிச்செய்தார்;

அதாவது தங்களுடைய வர்ணாசிரம தர்மங்களை அவற்றுக்கு உரிய மந்திரங்களுடன் செய்தல் வேண்டும் என்றார். ஸ்வாமி பராசரப்பட்டரும் கூரத்தாழ்வானும் தாங்கள் அருளிச்செய்த நித்யக்ரந்தத்தில், ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யுதிதம் கர்ம யாவச்சக்தி பராத்தமந: | ஆராதநத்வேநாபாத்ய ஸ ஊர்த்வபுண்ட்ரச்ச தர்பயேத் - ச்ருதி மற்றம் ஸ்ம்ருதி ஆகியவற்றில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை ஊர்த்தபுண்ட்ரத்தைத் தரித்தபடி, பரமாத்மாவுக்குச் செய்யும் ஆராதனம் என்றே எண்ணியபடி, தங்களுடைய சக்திக்கு ஏற்ப தர்ப்பணத்தையும் செய்தல்வேண்டும் - என்றனர். ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர், “ஸ்ரீபராசர பட்டார்ய சரணௌ ஸம்சரயேமஹி - ஸ்வாமி பராசரப்பட்டருடைய திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறோம்” என்பதன் மூலம் ஆசார்யர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய நமஸ்காரம் முதலானவற்றை நினைவுபடுத்துகிறார். இதனைத் தொடர்ந்து, பகவச்சரணாம்போஜ பரிசார்ய விதிக்ரமம் | ஏகாந்திபிர் அநுஷ்டேயம் நித்யம் ஸமபிதத்யமஹே - பரமைகாந்திகள் அன்றாடம் செய்யவேண்டியதான பகவானுடைய திருவடித்தாமரைளின் கைங்கர்ய வரிசையை உரைக்கிறோம் - என்றார். மேலும், ஆபோஹித்யாதிபிர் மந்த்ரை: வாசகை: பரமாத்மந: | ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய மந்த்ர ஆசமநம் மந்த்ரைஸ் தத் ப்ரதிபாதகை: || ஆதித்யாந்த: ஸ்திதஸ்ய அர்க்யம் விதீர்ய பரமாத்மந: | ப்ரதிபாதிகயா விஷ்ணோ: ஸவித்ரயா தம் ஜபேத்விரம் || த்யாயந் ஜப்த்வோபதிஷ்டேத தமேவ புருஷோத்தமம் | நாராயணாத்மகாந் தேவாந் ருஷீந் ஸந்தர்பயேத் பித்ரூந் - ஸர்வேச்வரனைக் கூறிகின்ற “ஆபோஹி” தொடக்கமாக உள்ள மந்த்ரங்கள் மூலம் ப்ரோக்ஷித்துக் கொண்டு, அவனைக் கூறும் மந்த்ரங்களால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்; பின்னர் சூரியமண்டலத்தில் உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு அர்க்யம் அளிக்கவேண்டும்; தொடர்ந்து அவனை உரைக்கும் ஸாவித்ரி மந்த்ரம் மூலம் அவனைத் த்யானித்து ஜபிக்கவேண்டும்; அடுத்து புருஷோத்தமனாகிய அவனை உபஸ்தாநம் செய்து, நாராயணனைத் தங்கள் ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ள தேவர்கள் ரிஷிகள் பித்ருக்கள் ஆகியோருக்குத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும் - என்று அருளிச் செய்தார். ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய மதத்தில் உள்ள பல்வேறு குலத்தவர்கள், தங்களுடைய குலத்திற்கு ஏற்ப உள்ள ஸூத்ரங்கள் மூலமாக அந்தந்த தேவதைகளைக் குறித்த மந்த்ரங்கள் மூலம் விவாஹம் மற்றும் உபநயனம் ஆகியவற்றைச் செய்வதை நாம் காண்கிறோம். பெரியநம்பி முதலான ஆசார்யர்களும் தங்களுடைய

ஸூத்ரங்களைப் பின்பற்றியே யஜ்ஞம் முதலானவற்றைச் செய்தார்கள் என்பது அறிவோம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 72)

173. ச்ரமமனஞ் சூழும் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம் ஆய்ச்சேரியிலே.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “பணியாவமரர்” இத்யாதிப்படியே பரம ப்ரேம யுக்தரான நித்யஸூரிகள் பரிசர்யை பண்ண பரமபதத்திலே யிருக்குமவன் நிரதிசய ஸுகுமாரமான திருமேனியோடே ஸம்ஸாரிகளுடைய துக்கத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன் வாசியறியாத விந்தலோகத்தில் வந்தவதரித்து, அடியாரல்லல் தவிர்ப்பது, படிதான் நீண்டு தாவுவதாகையால் வந்த ச்ரமத்தை யநுஸந்தித்த மநஸ்ஸானது வ்யாகுலிதமாய் ப்ரமிக்கும்படியான, “ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்” என்று பூவேந்தினாற்போலே யிருக்கும் திருவாழி திருச்சங்கையேந்துகிறதும் மலை சுமந்தாற்போலே வன்பாரமாகத் தோற்றும்படியிருக்கிறவவன் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம்; உடைய நங்கையார் பிறந்தகமாகையாலே ஆழ்வாருக்கு ஆய்ச்சேரியா யிருப்பதாய், “உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமந்திங்கும் மோடொருபா டுழல்வா னோரடியானு முளனென்று வண்பரிசாரத் திருந்தவென் திருவாழ் மார்வற் கென்திறஞ் சொல்லார்” என்ற திருப்பரிசாரத்திலே காணப்படு மென்கை.

விளக்கம் – (ச்ரம) - திருவாய்மொழி (8-2-6) – பணியாவமரர் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த ப்ரேமை நிறைந்தவர்களாகிய நித்யஸூரிகளால் உபசரிக்கப்பட்டு பரமபதத்தில் உள்ள அவன், மிகுந்த மென்மையான தனது திருமேனியுடன் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களுடைய துன்பங்கள் அனைத்தையும் நீக்குவதற்காக, தனது மேன்மை அறியாத இந்த லோகத்தில் வந்து அவதரித்து, திருவாய்மொழி (8-

3-5) – அடியார் அல்லல் தவிர்த்த - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்கள் துன்பத்தை நீக்கி, திருவாய்மொழி (8-3-6) - இப்படி தான் நீண்டு தாவி - என்பதற்கு ஏற்ப உயர்ந்து வளர்ந்து அனைத்தையும் அளந்த காரணத்தால் வந்த சிரமத்தை. (மனம்) - எண்ணுகின்ற மனமானது. (சூழும்) - மிகுந்த துன்பத்தை அடைந்து மயங்கும்படியாக. (ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம்) - திருவாய்மொழி (8-3-3) - ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம் - என்பதற்கு ஏற்ப மலரைத் திருக்கரத்தில் ஏந்தியது போன்றுள்ள சக்கரத்தையும் சங்கையும் ஏந்தியபடி நிற்பதையே மிகவும் கனமான மலையைச் சுமப்பது போன்று நிற்கின்ற அவனுடைய திருமேனியின் மென்மை வெளிப்படுவது. (ஆய்ச்சேரியிலே) - நம்மாழ்வாருடைய தாயார் பிறந்த இடம் என்பதால் நம்மாழ்வாருக்கு தாயின் இருப்பிடமாக உள்ளதாகிய, திருவாய்மொழி (8-3-7) - உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமந்திங்கும் மோடொருபா டுழல்வா னோரடியானு முளனென்று வண்பரிசாரத் திருந்தவென் திருவாழ் மார்வற் கென்திறஞ் சொல்லா - என்பதான திருவண்பரிசாரம் என்ற திவ்யதேசத்தில் ஆகும்.

174. மஹாமதிகள் அச்சங் கெட்டு அமரும் செளர்யாதிகள் சிற்றாற்றிலே கொழிக்கும்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “ஸம்ஸ்ப்ருசந்நாஸநம் செளரே: விதுரஸ்ஸ மஹாமதி:” என்கிறபடியே ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே அவனுக்கெங்கே யென்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணும் மஹாமதிகள், “எங்கள் செல்சார்வு” என்று தங்களுக்கு நிர்ப்பய ஸ்தாநமான புகலாக நினைத்து பயங்கெட்டு “திருச்சிற்றாற்றங்கரையான முக்கணம்மானை நான்முகனை யமர்ந்தேன்” என்று ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீனமாம்படி இவர்களை ப்ரகாரமாகவுடைய பெருமையை யுடையனாய் வைத்து ஸுலபனாய் வந்து நிற்கிறவனை, “அவனுக்கென் வருகிறதோ” என்று பட்டமறுகுதல் தீர்ந்து கிட்டி யநுபவிக்கப் பெற்றெனென்று ஹ்ருஷ்டராம்படியான “வார்கடாவருவி” இத்யாதியால் சொன்ன குவலயாபீட சாணூர முஷ்டிக கம்ஸாதி நிரஸந ப்ரகடித செளர்யாதிகள் திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றாறென்கிற திருப்பதியிலே, ஆற்றுக்குள்ளில் மணிமுத்தாதிகள் கரையிலே கொழித்துத் தோற்றுமாபோலே

ப்ரகாசிக்குமென்கை, (செளர்யாதிகள்) என்கிறவிடத்தில் ஆதி சப்தத்தாலே வீர்ய பராக்ரமங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆறென்கிற ஸமாதியாலே கொழிக்குமென்றது.

விளக்கம் – (மஹாமதிகள்) – ஸம்ஸ்ப்ருசந்நாஸநம் செளரே: விதுரஸ்ஸ மஹாமதி: - க்ருஷ்ணன் சயனிக்க வேண்டிய படுக்கையை விதுரர் நன்றாகத் தடவி ஆராய்ந்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய திருமேனியின் மென்மையை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால், அவனுக்கு எந்த இடத்தில் எதன் மூலம் என்ன தீங்கு ஏற்படுமோ என்று அச்சம் கொள்ளத் தேவையற்ற இடத்தில் கூட அச்சம் கொள்கின்ற உயர்ந்த புத்தி கொண்டவர்கள். (அச்சம் கெட்டு) - திருவாய்மொழி (8-4-1) – எங்கள் செல்சார்வு - என்று தங்களுக்கு எந்தவிதமான பயமும் இல்லாத இடமாக, தாங்கள் புகலிடம் தேடுவதற்கு ஏற்றதாக எண்ணி, தங்கள் பயத்தைக் கைவிட்டு. (அமரும்) - திருவாய்மொழி (8-1-10) - திருச்சிற்றாற்றங்கரையான முக்கணம்மானை நான்முகனை யமர்ந்தேன் – என்பதற்கு ஏற்ப நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்களுடைய இருப்பு என்பதும் தனது வசப்பட்டவனாகவும், அவர்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனாகவும் உள்ள பெருமை நிறைந்தவன் என்றாலும், மிகவும் எளியவனாக வந்து நிற்பவனை; “அவனுக்கு என்ன தீங்கு நேரிடுமோ!”, என்று அடைந்த கலக்கம் நீங்கப் பெற்று, அவனை அண்டி நின்று அனுபவிக்கப் பெற்றேன் என்று மகிழ்ந்தபடி இருப்பதற்கு ஏற்றபடியான. (செளர்யாதிகள்) - திருவாய்மொழி (8-4-1) – வர்கடா வருவி - என்பதற்கு ஏற்ப குவலயாபீடம், சாணூரன், முஷ்டிகன், கம்சன் போன்ற பலரையும் வதைத்து வெளிப்படுத்திய சூரத்தன்மை போன்ற பலவும். (சிற்றாற்றிலே கொழிக்கும்) - திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு என்னும் திவ்யதேசத்தில், ஆற்றில் உள்ள மணி, முத்து போன்றவை கரையில் ஒதுங்கி வெளிப்படுவது போன்று வெளிப்படும். (செளர்யாதிகள்) - இதில் உள்ள “ஆதி” என்பது வீர்யம், பராக்ரமம் போன்ற பலவற்றையும் கூறுகிறது. “ஆறு” என்பதால் அதற்கு ஏற்றபடி “கொழிக்கும்” என்றார்.

175. ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனாயும் ஸாதநமொருக்கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதா கந்தம் தாயப்பதியிலே.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸாத்யம் கைப்பட்டால் ஸாதநத்திலிழிவாரின்றிக்கே யிருக்கே “திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையு மொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும் பிரான்” என்று ஸாத்யமான ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் வாஸம் லபித்திருக்கச் செய்தேயும், இத்தைப் பெற்றது அத்தேசத்தில் நிலையாலேயன்றோவென்று ஸாதநமான திருக்கடித்தானத்தையும், அடுத்துப் பிடித்து வர்த்திக்கும்படியான க்ருதஜ்ஞதா பரிமளம்; “திருக்கடித்தான நகரும் தன தாயப்பதி” என்று தனக்கு தாயப்ராப்தமான ஸாதநமாக நினைத்திருக்கும் திருக்கடித்தானத்திலே யென்கை. (க்ருதஜ்ஞதா கந்தம்) என்றது “கடித்தானம்” என்று மணத்தையுடைத்தான ஸ்தாநமென்கையாலே.

விளக்கம் – (ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனாயும்) - பலன் கிட்டியவுடன் அந்தப் பலன் கிட்டுவதற்கான வழியில் அதன் பின்னர் ஈடுபடாமல் இருப்பார்கள். இது போன்று அல்லாமல், திருவாய்மொழி (8-6-2) – திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையு மொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும் பிரான் – என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தில் எப்போதும் உறைதல் என்ற பலன் கிடைத்த பின்னரும், (ஸாதநமொருக்கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதா கந்தம்) – இத்தகைய பலனை ஸர்வேச்வரனாகிய தான் அடைந்தது இந்த திவ்யதேசத்தின் வாசத்தால் அல்லவோ என்று அந்தப் பலன் ஏற்பட்ட வழியாகிய திருக்கடித்தானத்தையும் சேர்த்துப் பிடித்து அங்கேயும் வசிக்கும்படியான செய்ந்நன்றி அறிதல் என்ற நறுமணமானது. (தாயப்பதியிலே) – திருவாய்மொழி (8-6-8) – திருக்கடித்தான நகரும் தன தாயப்பதி – என்பதற்கு ஏற்ப தனக்கு தாயமாக அடையத்தக்கதான இடமாக எண்ணுகின்ற திருக்கடித்தானம் என்ற திவ்யதேசத்தில். (க்ருதஜ்ஞதாகந்தம்) - என்று கூறியது ஏன் என்றால், “கடித்தானம்” என்று நறுமணம் கொண்ட இடமாக உள்ளதால் ஆகும்.

176. அவகாஹித்தாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் நாயகலக்ஷணம் வளம்புகழுமூரிலே குட்டமிடும்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “அப்பன் திருவருள் மூழ்கினள்” என்று தன் ப்ரஸாதத்திலே மறுநனைய அவகாஹித்தாரை “அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள்”,

“திருப்புலியூர்ப் புகழன்றி மற்று பரவாளிவள் நின்றிராப்பகல்”, “திருப்புலியூர் நின்ற மாயப்பிரான் திருவருளாமிவள் நேர்பட்டது” என்னும்படி அநந்யார்ஹமாக்குமதாய் “கருமாணிக்க மலைமேல் மணிதடந்தாமரைக் காடுகள் போல்”, “துன்னுகூழ்சுடர் நாயிறுமன்றியும் பலசுடர்களும் போல்” இத்யாதிகளால் சொன்ன அவயவசோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணம்; “திருப்புலியூர் வளம் புகழும்” என்று இவர் கொண்டாடும்படியான ஐச்வர்யத்தையுடைய திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை, (குட்டமிடும்) என்றது குட்டநாடென்னுமத்தை நினைத்து. அருள் மூழ்கினாரை யென்னாதே (அவகாஹித்தாரை) யென்றது, கலந்தவர்களை அநந்யார்ஹராக்கும்படி யிருக்கவேணும் நாயக லக்ஷணமென்று உத்தமநாயக லக்ஷணத்தை ஸாமாந்யேந தர்சிப்பித்து அந்த லக்ஷணமீச்வரனுக்குத் திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாக ப்ரகாசிக்கு மென்றருளிச்செய்கிறவ ராகையாலே.

விளக்கம் - (அவகாஹித்தாரை) - திருவாய்மொழி (8-9-5) - அப்பன் திருவருள் மூழ்கினள் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது கருணையில் மூழ்கியபடி உள்ளவர்களை. (அநந்யார்ஹம் ஆக்கும்) - திருவாய்மொழி (8-9-1) - அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-9-9) - திருப்புலியூர்ப் புகழன்றி மற்று பரவாளிவள் நின்றிராப்பகல் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-9-10) - திருப்புலியூர் நின்ற மாயப்பிரான் திருவருளாமிவள் நேர்பட்டது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்ற யாருக்கும் வசப்படாதவராக, தனக்கு மட்டுமே வசப்படும்படியாகச் செய்யும், (நாயக லக்ஷணம்) - திருவாய்மொழி (8-9-1) - கருமாணிக்க மலைமேல் மணிதடந்தாமரைக் காடுகள் போல் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-9-2) - துன்னுகூழ்சுடர் நாயிறுமன்றியும் பலசுடர்களும் போல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள திருமேனியின் அவயவங்கள் அமைந்துள்ள நேர்த்தி மற்றும் ஆபரணங்களுடைய அழகு முதலான நாயகனுக்கே உரிய லக்ஷணங்கள். (வளம் புகழும் ஊரிலே) - திருவாய்மொழி (8-9-3) - திருப்புலியூர் வளம் புகழும் - என்று நம்மாழ்வார் கொண்டாடும்படியான ஐச்வர்யம் நிறைந்த திருப்புலியூரில் பரிபூர்ணமாக இருக்கிறது என்று கருத்து. (குட்டமிடும்) - அதாவது குட்டநாடு என்ற பொருள்படும்படி. அருளில் “மூழ்கினார்” என்று கூறாமல் “அவகாஹித்தார்” என்று ஏன் கூறினார்? அதாவது “தன்னுடன் வந்து ஒன்றாகக் கலந்தவர்களை, மற்றவர்கள் வசப்படாமல் தனக்கு மட்டுமே உரியவர்கள் என்று செய்யும்படியான

நாயக லக்ஷணம்” என்று உத்தமமான நாயக லக்ஷணத்தைப் பொதுவாக உரைத்து, இத்தகைய லக்ஷணமானது ஈச்வரனுக்கு திருப்புலியூரில் முழுமையாகக் காணப்படுகிறது என்று அருளிச்செய்வதால் ஆகும்.

177. போக்யபாக த்வரை தெளிந்த சந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும் ப்ரகடம்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, பசி கனத்தவன் அன்னம் பக்வமாவதற்கு முன்னே பதற்றத்தாலே அதுக்கு அணித்தாக வந்து கிடப்பது இருப்பது நிற்தாமாபோலே, போக்ய பூதரான ஆழ்வார்க்கு பரமபக்தியாகிற பாகம் பிறக்குமளவும் அவனுக்குண்டான த்வரை, “தெளிந்தவென் சிந்தை” என்கிற சந்தைக்கு முன் சொன்ன “புளிங்குடிக் கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று” என்று கிடப்ப திருப்பது நிற்பதான திருப்புளிங்குடி, திருவரகுணமங்கை, திருவைகுந்தமாகிற திருப்பதி மூன்றிலும் தெரியு மென்கை.

விளக்கம் – (போக்யபாக த்வரை) - மிகுந்த பசி எடுத்த ஒருவன் உணவு சமைப்பதற்கு முன்பே மிகுந்த பதற்றம் காரணமாக அந்த இடத்திலேயே மிகவும் அருகில் வந்து நிற்பது போன்று, இனியவராக உள்ள நம்மாழ்வாருக்குப் பரமபக்தி என்னும் பாகம் உண்டாகும்வரை ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள பதற்றம் என்பது. (தெளிந்த சந்தைக்கு) – திருவாய்மொழி (9-2-4) – தெளிந்த என் சிந்தை - என்ற திருப்பாசுரத்திற்கு. (முன்னில் மூன்றிலும்) - முன்பாக உரைக்கப்பட்ட, திருவாய்மொழி (9-2-4) - புளிங்குடிக் கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று - என்பதற்கு ஏற்ப கிடப்பது, இருப்பது, நிற்பது என்பதான திருப்புளிங்குடி, திருவரகுணமங்கை, திருவைகுந்தம் என்ற மூன்று திவ்யதேசத்திலும். (ப்ரகடம்) – வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

178. போகத்தில் தட்டுமாறுஞ் சீலம் காட்கரையிலே கரையழிக்கும்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இப்படி போக்யபூதரான ஆழ்வாருடனே கலந்து பரிமாறுமிடத்தில் “ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்ட மாயன்” என்றும், “ஆருயிர் பட்ட தெனதுயிர்பட்டது” என்றும் பேசும்படி அத்தலை யித்தலையாக

சேஷசேஷிபாவம் மாறாடிப் பரிமாறும் சீலகுணம்; “திருக்காட்கரை மருவிய மாயன்றன் மாயம் நினைதொறு” என்று வித்தராய்ப் பேசின திருக்காட்கரையிலே கரையழியப் பெருகுமென்கை. (கரையழிக்கும்) என்றது காட்கரையென்கிற ஸமாதியாலே.

விளக்கம் - (போகத்தில் தட்டுமாறும் சீலம்) - இவ்விதம் தனக்கு மிகவும் இனியவராக உள்ள நம்மாழ்வாருடன் சேர்ந்து மகிழ்ந்தபடி உள்ளபோது திருவாய்மொழி (9-6-7) - ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்ட மாயன் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-6-9) - ஆருயிர் பட்ட தெனதுயிர்பட்டது - என்றும் உரைக்கும்படியாக அத்தலை இத்தலையாக மாறி, அடிமை - எஜமானன் என்ற தன்மை மாறி நிற்கும்படியான சீலகுணமானது, (காட்கரையிலே) - திருவாய்மொழி (9-6-1) - திருக்காட்கரை மருவிய மாயன்றன் மாயம் நினைதொறு - என்று மிகுந்த ஈடுபாடு நிறைந்தவராக உரைத்த திருக்காட்கரையில். (கரை அழிக்கும்) - கரை அழிக்கும்படியாகப் பெருகி நிற்கும். (கரை அழிக்கும்) - காட்கரை என்ற பெயருக்கு ஏற்ப உரைத்தார்.

179. மஹாத்மாக்கள் விரஹம் ஸஹியாத மார்த்தவம் வளத்தின் களத்தே கூடு பூரிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “தமரோடங்குறைவார்க்கு” என்று தம் பரிஜனங்களோடே அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவர்க்கென்னும்படி, “ஸக்ருத் த்வதாகார விலோக நாசயா த்ருணீ க்ருதாநுத்தமபுக்தி முக்திபி: மஹாத்மபிர் மாமவலோக்யதாம் நய சஷணேபி தே யத் விரஹோதிதுஸ்” என்கிறபடியே தம்முடைய விக்ரஹத்தை யொருகால் காணவேணுமென்னு மாசையாலே அநுத்தமமான போக மோஷங்களையும் த்ருணீகரித்திருக்கும் மஹாத்மாக்களோட்டை விரஹம் ஸஹியாமையாகிற மார்த்தவம்; “மூழிக்களத் துவளத்தினை” என்று ஆச்ரிதர்க்கு ஸம்பத்தாயிருக்கும் ஸ்வபாவ னானவன் திருமூழிக்களத்தினே கூடுகட்டி நிற்குமென்கை. கூடுபூரிக்குமென்றது களமென்கிற ஸமாதியாலே.

விளக்கம் – (மஹாத்மாக்கள்) – திருவாய்மொழி (9-7-2) - தமரோடங்குறைவார்க்கு - என்பதற்கு ஏற்ப தனது உறவினர்களுடன் அங்கு எப்போதும் வசிப்பவர்க்கு என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸ்தோத்ரரத்னம் (5) - ஸக்ருத் த்வதாகார விலோக நாசயா த்ருணீ க்ருதாநுத்தமபுக்தி முக்திபி: மஹாத்மபிர் மாமவலோக்யதாம் நய சஷணேபி தே யத் விரஹோதிதுஸ் - ஒருமுறையாவது உனது திருமேனியை நான் காணவேண்டும் என்ற ஆசை காரணமாக மிகவும் உயர்ந்த நான்முகன் முதலனாவர்களுடைய லோகங்களுடைய இன்பம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவற்றைக் கூட ஒரு துரும்பு போன்று எண்ணும் மஹாத்மாக்களாகிய பாகவதர்களால் நான் கடாசஷிக்கப்படும் விதத்தில் நீ என்னைக் கடாசஷிக்க வேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது திருமேனியை ஒருமுறையாவது காணவேண்டும் என்ற ஆசையால் மிகவும் உயர்ந்த நான்முகன் முதலான தேவர்களுடைய லோகங்களையும் மோக்ஷத்தையும் ஒரு அற்பமான புல்லாக எண்ணுகின்ற மஹாத்மாக்களுடைய. (விரஹம் ஸஹியாத மார்தவம்) - பிரிவைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடியான மென்மையான திருவுள்ளம் கொண்ட குணம். (வளத்தின் களத்தே) – பெரியதிருமடல் (129) - மூழிக்களத் துவளத்தினை - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களுக்குச் செல்வமாக உள்ள தன்மை கொண்டவனுடைய திருமூழிக்களத்தில். (கூடு பூரிக்கும்) - கூடுகட்டி நிற்கிறது. “களம்” என்பதற்கு ஏற்ப “கூடு கட்டி” என்றார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 217)

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி

பயிலும் கூடரொளி ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - ஏழாம் திருவாய்மொழியில், அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்யச் செய்தேயும் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியின்றிக்கே விஷய ப்ரவணராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்தார்; “தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்” என்ற இவர்க்கு, நிழலும் அடிதாறுமாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக் கொடுக்க, உபதேச நிரபேக்ஷமாகவே பகவத் விஷயமென்றால் நெஞ்சு பள்ளமடையாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டார்; அவர்கள் பக்கலிலே தம் திருவுள்ளம் சென்று “இவர்களும் சிலரே” என்று அவர்களைக் கொண்டாடி, “நான் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை அன்று; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை; அதுதன்னிலும் நேர்கொடுநேர் இவர்களுக்கு அடிமையாக வேணுமோ? இவர்களோடு ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் அமையாதோ?” என்று இங்ஙனே பாகவத சேஷத்வம் உத்தேச்யமாய் அவர்களை ஆதரிக்கிறார். “எம்மாவீட்”டிலே, ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணினார் - “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்று; இங்கே பாகவத சேஷத்வம் உத்தேச்யம் என்னா நின்றார்; ப்ராப்யம் இரண்டாயிருக்கிறதோ பின்னை? என்னில் - அன்று; “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்கிற அதினுள்ளேயாயிருக்கிறது இதுவும்; பகவச்சேஷத்வத்தின் எல்லையாகிறது பாகவத சேஷத்வத்தளவும் வருகையிறே.

நமக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தங்களில் திருமந்தரத்தில் சொல்லாததொன்றில்லையிறே; அத்தையறியும் திருமங்கையாழ்வாரும் இத்தை அதுக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்தாரிறே; “நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் – உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை” என்றாரிறே. திருமந்தரத்துக்கு அர்த்தம் – இவனுடைய அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் சொல்லுகையிறே; அதாவது ததீயர்க்கு கார்யவிக்ரயார்ஹமாம்படி யாகையிறே; “தத் பக்தி நிக்நமநஸாம் க்ரய விக்ரயார்ஹ:”, “எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே”. பிதாவுக்கு ஒரு சேஷத்ரம் ஸ்வம்மானால் அது புத்ரனுக்கும் க்ரயவிக்ரயார்ஹமாயிருக்கும்; அப்படியிராதவன்று பிதாவினுடைய ஸ்வத்திலே கொத்தையாமிறே. “தத் பக்தைர்வா ஸமாகம:” என்கிறவிடத்தில், “வா” என்றத்தை அவதாரணத்திலேயாக்கி “உத்தேச்யந்தானே இங்கே ஸித்திக்குங்காண்” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த வார்த்தை. ப்ராப்யத்தில் ப்ரதமாவதி - பகவச்சேஷத்தளவிலே நிற்கை; சரமாவதி பாகவத சேஷத்வத்தளவிலே வருகை.

விளக்கம் – அர்ச்சாவதாரத்தில் எளிமையை அருளிச்செய்தபோதிலும் தங்களுடைய உள்ளத்தில் எந்தவிதமான நெகிழ்ச்சியும் ஏற்படாமல் தொடர்ந்து உலகவிஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ள ஸம்ஸாரிகளுடைய தன்மையை எண்ணியபடி இருந்தார். திருவாய்மொழி (3-6-10) - தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள் - என்றுள்ள நம்மாழ்வாருக்கு ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய திருவடி நிழலும் பாதுகையும் போன்றுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தான். வேறு யாருடைய உபதேசமும் அவசியம் இன்றி, பகவத் விஷயம் என்றாலே உள்ளம் தடுமாறி நிற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, ஆழ்வார் கண்டார். உடனே அவர்களிடம் தனது திருவுள்ளத்தை வைத்தவராக, “இவர்களும் சிலரே” என்று வியந்து அவர்களைக் கொண்டாடி, “இனி நான் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை அல்லன். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே அடிமை ஆவேன். அதிலும் இவர்களுக்கு நேரடியாக அடிமையாக வேண்டுமோ? அல்ல, அவர்களுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டாலே போதுமானது”, என்று பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தலே ஏற்புடையதாக அவர்களை இந்தத் திருவாய்மொழியில் கொண்டாடுகிறார். ஆனால் திருவாய்மொழி (2-9) - எம்மாவீடு - என்பதில்

உள்ளதான திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளும்மீதே - என்பதன் மூலம் தன்னுடைய பேறு இன்னது என்று உறுதியாக உரைத்தார். ஆனால் இங்கு பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தலே தனது குறிக்கொள் என்கிறார். ஆக இவருக்கு பேறு என்பது இரண்டாக உள்ளதோ என்று கேட்கலாம். அப்படி அல்ல. திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளும்மீதே - என்பதன் உட்பொருளாகவே இந்த நிலையும் உள்ளது. எப்படியென்றால் - பகவானுக்கு அடிமையாக இருப்பதன் எல்லை என்பது பாகவத அடிமைத்தன்மை முடிய செல்வதாக உள்ளது. நாம் அறியவேண்டிய பொருள்கள் அனைத்தைக் குறித்தும் திருமந்தரம் கூறுகிறது, அதில் விடுபட்டது என்று ஏதும் இல்லை. இதனை நன்றாக அறிந்த திருமங்கையாழ்வார் பாகவத அடிமைத்தனத்தை, திருமந்தரத்தின் பொருளாகவே அருளிச்செய்தார். அதாவது பெரியதிருமொழி (8-10-3) - நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை - என்று அருளிச்செய்தார். திருமந்தரத்தின் பொருளாவது நாம் “பகவானுக்கு மட்டுமே அடிமையாக இருத்தல்” என்பதைக் கூறுவதாகும். இவ்விதம் “பகவானுக்கு மட்டுமே அடிமையாக இருத்தல்” என்றால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் வாங்குவதற்கு விற்பதற்கும் உரிமையுள்ள ஒரு பொருள் போன்று இருத்தல் ஆகும். இதற்கு ப்ரமாணம் - தத் பக்தி நிக்நமநஸாம் க்ரய விக்ரயார்ஹ - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-10) - எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே - என்றும் உள்ளவை ஆகும். தந்தைக்கு ஒரு இடம் சொந்தம் என்றால், அந்த இடமானது புத்திரனால் விற்பதற்கு வாங்குவதற்கும் உரிமை உள்ளதேஆகும்; இவ்விதம் இல்லையென்றால் அந்த நிலையானது தந்தையின் சொத்திற்கு தோஷமே ஆகும். ஸம்ஸார விஷ வ்ருசுஷஸ்ய த்வே பவே ஹி அம்ருதோபமே கதாசித் கேசவே பக்திஸ் தத் பக்தைர்வா ஸமாகம: - ஸம்ஸாரம் என்ற விஷச்செடியில் இரண்டு அமிர்தம் நிறைந்த பழங்கள் உள்ளன; ஒன்று கேசவனிடம் உள்ள பக்தி, மற்றொன்று அவனுடைய அடியார்களிடம் உள்ள பக்தி - என்ற ச்லோகத்தில் காணப்படுகின்ற “தத் பக்தைர்வா - அவனுடைய அடியார்களிடமே” என்பதில் உள்ள “வா - அவர்களிடமே” என்பதை ஏவகாரமாக உரைத்து, “இந்த இடத்தில் குறிக்கோள் அல்லவோ வெளிப்படுகிறது” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். நம்மால் அடையத்தக்க பேற்றின் முதல் நிலையானது

பகவானுக்கு அடிமையாக இருத்தல், இறுதி நிலையானது பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (கச்சதா) இதுக்கு எம்பெருமானார், “பயிலும் சுடரொளியிலும், நெடுமாற்கடிமையிலும் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான்” என்று அருளிச்செய்வார்; இவ்வர்த்தத்திற்கு அடி திருமந்த்ரமாயிற்றிறே; அது மூலமாக அநுஷ்டிக்கவே இதிற் சொன்னத்தைச் செய்ததாயிற்றே. ஆசார ப்ரதாநமான அவதாரமாய், அதில் பெருமாள், “பிதா சொல்லிற்றுப் புத்ரன் செய்யக்கடவன்” என்கிற மர்யாதை குலையாதே அத்தை நிலைநிறுத்துகைக்காகப் பித்ரு வசந பரிபாலநாதி ரூபமான ஸாமாந்ய தர்மத்தை அநுஷ்டித்தார்; “இதுதான் ப்ராப்த விஷயத்திலே செய்யக்கடவது” என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்துக் காட்டினார் இளையபெருமாள்; “அது செய்யுமிடத்தில் அவனுகந்த அடிமை செய்யக்கடவது என்னுமிடத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான். அதுதான் பாகவத் சேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கும் என்னுமிடத்தை ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான். பெருமாள், “பிதா சொல்லிற்றுச் செய்யக்கடவது” என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தார். அதுதன்னிலும் நேரே பிதாவை அநுவர்த்திக்கக் கடவது என்னுமிடத்தை இளையபெருமாள் அநுஷ்டித்தார். அது தன்னிலும் “குருஷ்வ” என்று நிர்ப்பந்திக்கக் கடவரல்லர்; “ராஜ்யத்திலேயிரும்” என்னில், அது இன்னாதாகிலும் அதிலிருந்து அடிமை செய்யக்கடவது என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீபரதாழ்வான்; அதினெல்லையை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்; அவன்படி சொல்லுகிறது இச்லோகம். “மாதுலகுலம் கச்சதா பரதேந நீத:” மாதுலகுலம் உத்தேச்யமாய்ப் போனான் அவன்; அவன்தான் உத்தேச்யமாய்ப் போனான் இவன்; யுதாஜித்து அழைத்தது ஸ்ரீபரதாழ்வானையிற்றே.

விளக்கம் - இங்கு இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-1) - கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந மஹாத்மநா சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதி புரஸ்க்ருத: - பரதன் தனது மாமன் வீட்டிற்குச் செல்லும்போது, எப்போதும் உடனுள்ள சத்ருக்களாகிய ஐந்து புலன்களை அடக்கிய சத்ருக்நனும் அவனால் ஆசையுடன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டான் - என்பதற்கு வ்யாக்யானம் செய்கிறார். இதனைக் கூறும்போது

எம்பெருமானார், “பயிலும் சுடரொளி மற்றும் நெடுமாற்கடிமை ஆகிய திருவாய்மொழிகளில் கூறப்பட்ட ஆழ்பொருளையே சத்ருக்நன் கடைபிடித்துக் காண்பித்தான்”, என்றார். இந்த ஆழ்பொருளுக்கான மூலமானது திருமந்திரமே ஆகும். அதாவது சத்ருக்நன் கடைபிடித்தற்குக் காரணம் திருமந்திரம் என்பதால், ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததும் திருமந்திரத்தின் பொருள் என்பதால், இவ்விதம் கூறுவதில் தோஷம் இல்லை. ஆனால் பரதன் பின்னே சத்ருக்நன் சென்றான் என்பதற்கு “அவன் பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலையைக் காண்பித்தான்” என்று பொருளாகுமோ என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சிறந்த ஒழுக்கத்தையே முக்கியமான தர்மமாகக் கொண்டு அவதரித்த இராமன், “தந்தை உரைத்ததை புத்திரன் செய்யக் கடமைப்பட்டவன்” என்ற நீதி தவறாமல், அதனை நிலைநாட்டும்விதமாக, தந்தை கூறியதை நிறைவேற்றுதல் போன்ற வடிவில் உள்ள தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்தான். “இது நமக்குத் தந்தை போன்றுள்ள இராமன் விஷயத்தில் செய்யத்தக்கது” என்பதை லக்ஷ்மணன் கடைப்பிடித்தான். தந்தையாக எண்ணிய இராமன் கூறுவதைச் செய்யவேண்டும் என்னும்போது, இராமன் விரும்பியதான “பரதன் நாட்டிலேயே இருக்கவேண்டும்” என்பதையே இராமனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமாக பரதன் கடைப்பிடித்தான். கைங்கர்யம் என்பது பாகவத கைங்கர்யமே ஆகும் என்பதைச் சத்ருக்நன் கடைப்பிடித்தான். அதாவது “தந்தை கூறுவதைச் செய்யவேண்டும்” என்பதை இராமன் செய்தான். “தந்தையை நேரடியாகப் பின்பற்றவேண்டும்” என்பதை லக்ஷ்மணன் செய்தான். இராமன் பரதனிடம், “நீ நாட்டிலேயே இருப்பாயாக” என்று கூறியபோது, அது பரதனாகிய தனக்கு விருப்பமானது அல்ல என்றபோதிலும், அதுவே இராமனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்று பரதன் கடைப்பிடித்தான். இதனுடைய எல்லையை சத்ருக்நன் பின்பற்றினான். ஆக சத்ருக்நனுடைய நிலையை இந்த இராமாயண ச்லோகம் கூறுகிறது. மாமன் வீட்டைத் தனக்கு ஏற்புடையதாகப் பரதன் சென்றான், பரதனுடன் செல்வதே குறிக்கோள் என்று சத்ருக்நன் சென்றான். ஆனால் சத்ருக்நனும் மாமன் வீட்டை விரும்பியே சென்றான் என்று கூறலாமே என்றால், அவர்களுடைய மாமனாகிய யுதாஜித் அழைத்தது பரதனையே ஆகும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (கச்சதா) இவ்வர்த்தமாந நிர்ந்தேசத்தால், பூர்வஷணத்திலும் தன்னெஞ்சிலும் இல்லை; பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தமையும் இல்லை; சக்ரவர்த்தியைக் கேள்வி கொண்டமையும் இல்லை என்கை. (பரதேந) பெருமாளும் பொகட்டுப்போய், இளையபெருமாளும் அவரை அநுவர்த்தித்துப்போய், சக்ரவர்த்தியும் துஞ்சி, ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானும் தன்னையல்லது அறியாதேயிருக்க, பெருமாள்தான ராஜ்யத்தை பரித்துக் கொண்டிருக்கையாலே பரதனென்கிறது; “பரத இதி ராஜ்யஸ்ய பரணாத்”. (ததா) தானும் ராஜபுத்ரனாய் நாளும் வேறுபட்டிருந்தால், பிரித்துத் தனக்குப் பொருந்தும் முஹூர்த்தத்திலே போகப் பராப்தமிறே. அது செய்யாதே அவன் புறப்பட்டதே தனக்கு முஹூர்த்தமாகப் போனான். (அநக:) அபாப:; அப்படை வீட்டில், அல்லாதாரதெல்லாம் பாபமிசர் ஜீவநம் போலே காணும். அதாவது - ராமபக்தி கலந்திருக்குமே, அதைப் பாபமென்னலாமோ? என்னில்; பாபத்திற் காட்டிலும் புண்யம் உத்தேச்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், இரண்டும் த்யாஜ்யமாகா நின்றதிறே; மோக்ஷ விரோதித்வாத்; இங்கும் உத்தேச்ய விரோதியாகையாலே சொல்லலாமிறே. இது பின்னை உத்தேச்ய விரோதியோ? என்னில்; ப்ரதமாவதியில் நிலை விரோதியிறே சரமாவதியைப் பற்ற. (சத்ருக்ந:) பிறந்தபோதே “எதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படி வளரும்” என்று தோற்றியிருக்கையாலே இப்படி திருநாமஞ் சாற்றினான் வஸிஷ்டன். (நித்ய சத்ருக்ந) பாஹ்ய ஸத்ருக்களை வெல்லுகையன்றிகே, ஆந்தர ஸத்ருக்களான இந்த்ரியங்களை வென்றிருக்கும். அதாவது “பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்” என்கிற விஷயத்தில் கண் வையாமை; அங்கும் “இவனுக்கு இனிது” என்று இவ்வழியாலே புகுமித்தனை. “அநக:” என்கிற இதுக்கும், “நித்யசத்ருக்ந:” என்கிற இதுக்கும் வாசியென்? என்னில்; பாவநத்வத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வானை ஒவ்வார் பெருமாள் என்கிறது “அநக:” என்கிற இத்தால்; “நித்யசத்ருக்ந:” என்கிற இத்தால் போக்யதைக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானை ஒவ்வார் பெருமாள் என்கிறது. (நீத:) ஒரு குற்றுடைவாள் சாகையுள்ளிட்டவையோபாதியாய்ப் போனான். த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யாந்தர ஸம்யோகம் உபயநிஷ்டமாயிறே இருப்பது; த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஜாத குணங்களோபாதி பரதந்த்ரனாய்ப் போனான். (ப்ரீதி புரஸ்க்ருத) “தமையன் பின்னே தம்பி போகக்கடவன்” என்னும் முறையாலே தேவை போலேயிருக்குமோ? என்னில் அங்ஙனன்று; படைவீட்டிலே இருந்தால் ஒருவன் சோற்றைப் பகுந்து

உண்ணுமாபோலே படைவீடாகப் பெருமாளுக்கு அடிமை செய்வர்கள், ஏகாந்த ஸ்தலத்திலே “நமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்யலாம்” என்று “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்று இளையபெருமாள் காடேறப்போனாற்போலே, இவனும் “நமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்யலாம்” என்கிற ப்ரீதி பிடரி தள்ளப்போனான். எம்பெருமானார் இச்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தமாக, “ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லானாபடி - பெருமாள் காற்கடைக்கொண்டு, பெருமாளுக்கு நல்லான ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லது அறியாதபடியானான்” என்று அருளிச்செய்தார். அது ப்ரயோஜகமான பின்பு சொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறே; அல்லது ஒரு சேதநனுக்கு ஒரு சேதநன் உத்தேச்யனாகையாவது ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமிறே; (அநந்யா:) என்கிற நிலை இவர்களுக்கு உண்டானால், இவர்கள் அநுவர்த்திக்குமது அவனை அநுவர்த்தித்ததாமிறே. ப்ராஹ்மண ஜாதி ஒன்றாயிருக்கச் செய்தே, குல சரண கோத்ராதிகளாலே பிரித்து ஸம்பத்திக்குமாபோலே வைஷ்ணவர்களுக்கு நிரூபகம் அவனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளிறே; அவ்வழியாலே, அவனுடைய வடிவழகிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், குணங்களிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், சேஷ்டிதங்களிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள் என்று இவ்வழியாலே அவர்களைப் பிரித்து, அவர்களெல்லாரொடும் தமக்கு ஒரு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு அவர்களெல்லாரும் எனக்கு ஸ்வாமி என்கிறார்.

விளக்கம் - இனி மேலே கூறப்பட்ட இராமாயண ச்லோகம் வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது. “கச்சதா - செல்கிற” என்று நிகழ்காலத்தில் கூறிய காரணத்தால் சத்ருக்நன் பரதனுடன் செல்வது குறித்து தனது மனதில் முன்பே எண்ணவும் இல்லை, இராமனிடம் கேட்கவும் இல்லை, தசரதனிடம் கேட்கவும் இல்லை என்று கருத்து. “பரதேந - பரதனால்” - இராமன் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டான், தசரதனும் இறந்துவிட்டான், சத்ருக்நன் தன்னையும் அறியாமல் இருந்தான்; இராமனின் நாட்டைக் காப்பாற்றியபடி இருந்ததால் பரதன் என்று கூறப்பட்டது. பரத இதி ராஜ்யஸ்ய பரணாத் - பரத என்ற பெயர் கொண்ட இந்த நாட்டைத் தாங்குவதன் காரணமாக - என்று பொருள். “ததா - அப்படியே” - சத்ருக்நனும் அரசுமாரனே ஆவான்; ஆகவே அவன் தனது நகைத்தரத்திற்கு ஏற்றபடியான நல்லநேரம் பார்த்த பின்னரே புறப்படவேண்டும்; ஆனால் அவ்விதம் செய்யாமல் பரதனுக்கு ஏற்ற

நல்லநேரமே தனக்கும் நல்லநேரம் என்று புறப்பட்டான். “அநக: - பாபம் அற்றவன்” - அயோத்தியில் இல்லாமல் உள்ள அனைவருடைய வாழ்விலும் பாபங்கள் கலந்தே காணப்படும்; அவர்களுக்கு இராமபக்தி கலந்து இராமனுடன் கானகத்தில் இருந்துகொண்டு, அயோத்தி செல்ல மறுத்தால் பாபமே கலந்து காணப்படும்; ஆனால் இராமபக்தியைப் பாபம் என்று கூறலாமோ என்றால் - இராமன் உரைத்தபடி அயோத்திக்குத் திரும்புவதே அவனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம்; மேலும் பாபத்தைக் காட்டிலும் ஏற்புடையது புண்ணியம் என்றாலும், மோக்ஷ உலகிற்கு விரோதி என்னும்போது இரண்டுமே கைவிடத்தக்கது; எனவே இங்கு புண்ணியத்தைக் குறிக்கோளின் விரோதி எனலாம். ஆனால் புண்ணியமாக உள்ள இராமபக்தி விரோதியோ என்றால், பேற்றின் இறுதி நிலையான பாகவத கைங்கர்யம் என்பதைத் தடுக்கின்ற பகவத் கைங்கர்யம் என்ற முதல் நிலை விரோதியே ஆகிறது அல்லவோ? “சத்ருக்ந:” - இவன் அவதரித்தபோதே எதிரிகள் அனைவரும் மண்ணால் இழுக்கும்படியாகத் தோல்வி அடைவார்கள் என்று இருப்பதற்கு ஏற்ப இவன் வளர்வான் என்பது வெளிப்பட்டதால் இத்தகைய திருநாமத்தை வஸிஷ்டன் சூட்டினான். “நித்ய சத்ருக்ந:” - வெளியில் உள்ள விரோதிகளை அழிப்பது மட்டும் அல்லாமல், உள்ளேயே இருக்கின்ற விரோதிகளான இந்த்ரியங்களை எப்போதும் வெல்பவன். பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் - இராமன் ஆண்களுடைய கண்களையும் வசீகரிக்க வல்லவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள விஷயத்தில் கூட ஈடுபடாமல், பரதனை அல்லவோ தொடர்ந்தான்? “அநக:” - மற்றும் “நித்யசத்ருக்ந:” என்ற இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு என்ன? “அநக:” என்பதன் மூலம், தூய்மையாக்கும் தன்மையில் பரதாழ்வானுக்கு இராமனும் ஒப்பமாட்டான் என்றார். “நித்யசத்ருக்ந:” என்பதன் மூலம் இனிமையில் பரதாழ்வானுக்கு இராமன் ஒப்பமாட்டான் என்றார். “நீத: - அழைத்துச் செல்லப்பட்டான்” - ஒரு சிறிய கத்தி, நிழல் ஆகியவை பரதனை எவ்விதம் தொடர்ந்தனவோ அது போன்று சத்ருக்நன் சென்றான். தான் வேறு ஒருவனாக உள்ளபோதிலும் பரதனுடைய ஜாதி, தன்மைகள் அவனுடன் செல்வது போன்று இவனும் சென்றான். “ப்ரீதி புரஸ்க்ருத” - “அண்ணன் முன்னே செல்லும்போது தம்பியும் அவன் பின்னே செல்லக்கடவன்” என்ற விதி காரணமாகச் சென்றானோ என்றால், அப்படி அல்ல. “அரண்மனையில் இருந்தால் பலரும் சேர்ந்து இராமனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வார்கள். தனியான இடத்தில்

நான் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் தனித்துச் செய்ய இயலும்” என்று எண்ணி, ”அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - நான் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன்” - என்பதற்கு ஏற்ப லக்ஷ்மணன் இராமன் பின்னே சென்றான். அதே போன்று “நான் பரதனுக்கு அனைத்து கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன்” என்றுள்ள ப்ரீதியானது இவனைத் தள்ளிக்கொண்டு செல்ல, அவன் பின்னே இவன் சென்றான். எம்பெருமானார் இவ்விதமாகக் கூறினார் - சத்ருக்நன் இராமனை மிகவும் விரும்பிய காரணத்தால்தான் இராமனால் மிகவும் விரும்பப்பட்ட பரதனைப் பின்தொடர்ந்தான் - என்றார். ஆனால் இவ்விதமாக மேன்மேலும் ஏற்றத்தை அடுக்கிக் கொண்டே போகவேண்டுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒரு சேதநன் வேறு ஒரு சேதநனைத் தனது இலக்காகக் கொள்ளுதல் என்பது ஓட்டையாக உள்ள ஓடம் ஒன்று, ஒழுகுகின்ற ஓடத்துடன் சேர்வது போன்றே ஆகும். ஆனால் “அநந்யா: = பகவானைத் தவிர வேறு எதனையும் ஏற்காத” என்று நிலை ஒருவரிடம் ஏற்பட்டால், அவரைப் பின்தொடர்தல் என்பது பகவானையே பின் தொடர்ந்தது போன்றதாகும். அந்தணன் என்ற ஜாதி ஒன்றாகவே உள்ளபோதிலும், அதில் குலம், ஆசார்யன், கோத்ரம் போன்ற பலவும் பிரிந்துள்ள காரணத்தால் ஸம்பந்தம் ஏற்படுவது போன்று ஏற்படுவது போன்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடையாளம் என்பது அவனுடைய குணங்கள், செயல்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஆகும். அதாவது அவனுடைய வடிவழகில் மயங்கியவர்கள், குணங்களில் மயங்கியவர்கள், செயல்களில் மயங்கியவர்கள் என்று பிரித்து, அவர்கள் அனைவரோடும் நம்மாழ்வாராகிய தனக்கு ஒரு ஸம்பந்தத்தை விரும்பியபடி “அவர்கள் அனைவரும் என் எஜமானர்கள்” என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 79)

74. தேரார் மறையின் திறமென்று மாயவன் தீயவரைக்

கூராழி கொண்டு குறைப்பது கொண்டல் அனைய வண்மை
ஏரார் குணத்து எம் இராமானுசன் அவ்வெழில் மறையிற்
சேராதவரைச் சிதைப்பது அப்போது ஒரு சிந்தைசெய்தே

விளக்கவுரை - என்றும் உள்ளதும், புகழ் நிறைந்ததும் ஆகிய வேதங்களை, இராவணன் போன்றவர்கள் தெரிந்து வைத்திருந்தும் தீய செயல்களையே செய்தனர். இப்படிப்பட்டவர்களை, தீயவர்களை ஸர்வேச்வரன் என்ன செய்தான்? (இங்கு மாயவன் என்ற பதம் - விலங்கான யானையின் பொருட்டு ஓடி வந்து மோசடி கொடுத்தது, பறவையான ஜாடாயுவின் கால்களில் பணிந்து நின்றது, வானர சேனையைக் கொண்டது, இதுவரை கண்டிராத நரஸிம்ஹ ரூபம் எடுத்தது போன்ற வியப்பளிக்கும் செயல் செய்பவன் - என்ற பொருளில் வந்தது) இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன், தனது கூர்மையான சக்கராயுதம் கொண்டு அழித்தான். இவன் இவ்விதம் செய்தது போன்று அழிக்க வேண்டிய செயலை எம்பெருமானார் செய்யவில்லை என்றார். அனைத்து உயிர்களும் வாழ அவதாரம் செய்ததால் மேகம் போன்ற வள்ளல் தன்மை கொண்டவராகவும், உயர்ந்த கல்யாணகுணங்கள் உடையவராகவும், நமக்கு எஜமானராகவும் உள்ள எம்பெருமானார் செய்தது என்ன? மிகுந்த புகழ் உடைய வேதத்தின் மார்க்கத்தில் ஈடுபடாமல், அவற்றைத் தவறாகக் கூறுபவர்களை, தனது வாதத் திறமையால் மட்டுமே அழித்தார். ஆக உயிர்வதம் இல்லாமல் அழித்தார் என்று கருத்து.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே எம்பெருமானார், தம்முடைய பரம க்ருபா கார்யமான ஓளதார்யத்தாலே சேதநர் எல்லாரையும் குறித்து யதாவஸ்த்தி ஜ்ஞாந உபதேசம் பண்ணி யருளினாரென்று அருளிச்செய்து, இதிலே - ஸதஸத் விவேக சூந்யராய் ஸ்வாஜ்ஞாநாதி லங்கநம் பண்ணிப் போருகிற துஷ்டரை ஸர்வேச்வரன் அநேகாவதாரங்களையும் அநேக யத்நங்களையும் பண்ணி சக்ர ஹஸ்தனாய்க் கொண்டு வருத்தத்தோடே நிரஸித்த வோபாதியன்றிக்கே, தாம் உபதேசித்த ஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதிகளாய் ஜ்ஞாநலவ தூர்விதக்தராய்க் கொண்டு திரண்டு கிடக்கிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளை தாதாத்விகையான வொரு கஷ்டியாலே நிரஸித்தாரென்று அவர் தம்முடைய வைபவத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், எம்பெருமானார் தன்னுடைய பரமக்ருபையில் விளைவாக ஏற்படும் தாராளகுணத்தால், அனைத்து சேதநர்களுக்கும் உண்மையான ஞானத்தை உபதேசம் செய்தருளினார் என்று கூறினார். இந்தப் பாசுரத்தில் - ஸத் மற்றும் அஸத் குறித்த வேறுபாடு அறியாமல், ஸர்வேச்வரனாகிய தனது ஆணைகளை மீறுகின்ற துஷ்டர்களை ஸர்வேச்வரன் பல அவதாரங்களை எடுத்தும், பலவிதமான முயற்சிகள் செய்தும், சக்கரத்தைக் கையில் எடுத்து தீயவர்களை மிகவும் வருத்தத்துடன் அழித்தது போன்று அல்லாமல், தான் உபதேசித்த ஞானத்திற்கு விரோதிகளாக திரண்டு நிற்பவர்களை, அக்காலத்தில் ஒரு யுக்தி மூலம் வீழ்த்தினார் என்று எம்பெருமானாருடைய வைபவத்தைக்கொண்டாடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மறையின் திறம்) “வாசா விருப நித்யயா” என்கிறபடியே நித்யமாய், “அசேஷ சேமுஷீ தோஷ தூஷித மாலிந்ய விநிர்முக்த வேதாக்க்யாஷுர ராசேரேவ” என்கிறபடியே ப்ரம ப்ரமாதாதி தோஷ துஷ்ட புருஷ ப்ரணிதமன்றிக்கே அபௌருஷேயமாய், அத ஏவ நித்ய நிரவத்யமாய், “தர்மஜ்ஞ ஸமய: ப்ரமாணம் வேதாச்ச” என்கிறபடியே ப்ரமாண தமமாய், அத ஏவ ப்ரத்யக்ஷாதி ஸகல ப்ரமாண விலக்ஷணமாய், “சாஸ்திர யோநித்வாத்” என்றும், “ஹர்த்தும் தம: ஸத் அஸத் இதி விவேக்தும் ஈச: மாநம் ப்ரதீபம் இவ காருணிகோ ததாதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னுடைய சாஸந ரூபமாய், ஸதஸத் விவேசநமாய், “மாதா பித்ரு ஸஹஸ்ரேப்யோ வத்ஸலதரம்” என்கிறபடியே ஆப்த தமமாய், “ச்ருதி ஸ்ம்ருதி

மமைவாஜ்ஞா” என்கிறபடியே தன்னுடைய சாஸநா ரூபமாயிருந்துள்ள வேதத்தினுடைய ப்ரகாரத்தை. த்யாஜ்யோபாதேய விவேசந ரூபமான சிசைஷயை. “ஸத்யம் வத தர்மம் சர ஸ்வாத்யாயாந்மா ப்ரமதக: ஆசார்யாய ப்ரியம் தநமாஹ்ருத்ய ப்ரஜாதந்தும் மா வ்யவச்சேத்ஸீ:” என்றும் வேதபுருஷனாலே போதிக்கப்பட்ட ப்ரகாரத்தை யென்றபடி. (தேரார் – என்று) நிரூபிக்கிறிலரென்று. “இதம் அஸ்தீதமபி மே பவிஷ்யதி புநர் தநம்”, “அஸௌ மயா ஹத: சத்ருர்ஹநிஷ்யே சாபராநபி” என்று ராவணாதிகளைப்போலே, வேதத்தை தெளிந்து வைத்தே தத் விபரீத மார்க்க நிஷ்டராய்ப் போனார்களென்று.

விளக்கம் - (மறையின் திறம்) - வாசா விருப நித்யயா - என்றும் உள்ள வேதங்களால் போற்றப்படும் அழகுள்ளவனே - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் உள்ளதாகவும், அசேஷ சேமுஷீ தோஷ தூஷித மாலிந்ய விநிர்முத்த வேதாக்யாக்ஷர ராசேரேவ - என்பதற்கு ஏற்ப அறிவற்றவர்கள் அறிவுள்ளவர்கள் ஆகியவர்களுடைய புருஷர்களுக்கே உரிய தோஷம் ஏதும் ஏற்படாதவிதத்தில் எந்த ஒரு புருஷனாலும் இயற்றப்படாததாகவும், அதன் காரணமாக எப்போதும் எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றதாகவும், ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரம் - தர்மஜ்ஞ ஸமய: ப்ரமாணம் வேதாச்ச - தர்மம் அறிந்தவர்களுடைய அனுஷ்டானங்களும் வேதங்களும் ப்ரமாணம் - என்பதற்கு ஏற்ப தகுந்த ப்ரமாணமாகவும், அவை மட்டுமே ப்ரத்யக்ஷம் முதலான அனைத்துவிதமான ப்ரமாணங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-1-3) - சாஸ்த்ர யோநித்வாத் - சாஸ்த்ரங்களால் மட்டுமே ப்ரஹ்மம் அறியத்தக்கது - என்றும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-1) - ஹர்த்தும் தம: ஸத் அஸத் இதி விவேக்தும் ஈச: மாநம் ப்ரதீபம் இவ காருணிகோ ததாதி - மிகவும் கருணை நிறைந்த ஸர்வேச்வரன் நம்மிடம் உள்ள அறியாமை என்னும் இருளைப் போக்குவதற்காகவும், ஸத் அஸத் ஆகியவற்றைப் பிரித்து அறியும் விவேகம் உண்டாவதற்காகவும் சாஸ்த்ரம் என்பதை விளக்கு போன்று அளித்துள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது கட்டளை ரூபமாக ஸத் மற்றும் அஸத் ஆகியவற்றைப் பிரித்து உரைப்பதாகவும், மாதா பித்ரு ஸஹஸ்ரேப்யோ வத்ஸலதரம் சாஸ்த்ரம் - தாய் தந்தை போன்று நம் மீது ஆயிரம் மடங்கு வாத்ஸல்யம் கொண்டவை சாஸ்த்ரங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்பத்தகுந்த சொற்களை உரைப்பதாகவும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (6-31) - ச்ருதி ஸ்ம்ருதி மம ஏவ

ஆஜ்ஞா - ச்ருதியும் ஸ்ம்ருதியும் என்னுடைய ஆணைகளே - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடைய கட்டளை ரூபமாகவே உள்ளதும் ஆகிய வேதத்தின் முறைகளை. எதனைக் கைவிடவேண்டும், எதனை ஏற்கவேண்டும் என்ற விவேகத்தை உணர்த்தும் வடிவில் உள்ள உபதேசத்தை. தைத்திரீய உபநிஷத் (11-1) - ஸத்யம் வத தர்மம் சர ஸ்வாத்யாயாந்மா ப்ரமதக: ஆசார்யாய ப்ரியம் தநமாஹ்ருத்ய ப்ரஜாதந்தும் மா வ்யவச்சேத்ஸீ: - உண்மையைப் பேசுக, தர்மவழியில் செல்க. கல்வியைக் கைவிடாதிருக்க. ஆசாரியனுக்கு விருப்பமான தகஷிணையை அளிக்கவேண்டும். சந்ததிச் சங்கிலியை வெட்டக்கூடாது - என்பதற்கு ஏற்ப வேதபுருஷனால் போதிக்கப்பட்ட முறைகளை. (தேரார்) - கீதை (16-13) - இதம் அஸ்தீதமபி மே பவிஷ்யதி புநர் தநம் - எனக்கு இந்த அளவு செல்வம் உள்ளது, எனக்கு இந்த அளவு தனம் கிட்டப்போகிறது - என்றும், கீதை (16-14) - அஸௌ மயா ஹத: சத்ருர்ஹநிஷ்யே சாபராநபி - இந்தச் சத்ரு என்னால் கொல்லப்பட்டான், நான் மற்றவர்களையும் கொல்வேன் - என்றும் இராவணன் முதலானவர்கள் போன்று வேதங்களை நன்றாக அறிந்தபோதிலும் அதற்கு விபரீதமான பாதையில் சென்றார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (மாயவன்) ஸகல ஜகத் காரணபூதனா யிருந்து வைத்தே ராஷஸர்க்கு பக்ஷண போக்யமான மானிட சாதியில் தான் பிறந்தும், ஒரு திர்யக்குக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தும், ஒரு திர்யக்கின் காலில் விழுந்தும், வாநர ஸேநா பரிவ்ருதனாய்க் கொண்டு கடலை யடைத்தும், ஒருக்காலும் ஒருவரும் கண்டும் கேட்டு மறியாத நரசிம்ஹ ரூபேண ஆவிர்ப்பவித்தும், இப்படிப்பட்ட அநேக ஆச்சர்ய குண சேஷ்டிதங்களை யுடையனான ஸர்வேச்வரன். (தீயவரை) "ஆஜ்ஞாச் சேதீம் மத்ரோஹி" என்கிறபடியே ஸ்வாஜ்ஞாதி லங்கநம் பண்ணும் அத்யந்த ரோஹிகளான துஷ்டரை.

விளக்கம் - (மாயவன்) - அனைத்து ஜகத்திற்கும் காரணமாக உள்ளபோதிலும் ராஷஸர்களால் உண்ணும்படியாக உள்ள மனிதப்பிறவியில் வந்து பிறந்தான், ஒரு விலங்குக்கு மோக்ஷம் அளித்தான், ஒரு விலங்கின் காலின் விழுந்தான், வானர சேனைகளைத் துணையாகக் கொண்டு கடலை அடைத்துப் பாலம் அமைத்தான், எப்போதும் யாரும் கண்டும் கேட்டும் அறியாத நரசிம்ஹ ரூபமாகத் தோன்றினான். இப்படியாகப் பலவிதமான வியக்கவைக்கும் லீலைகளைக்

கொண்ட ஸர்வேச்வரன். (தீயவரை) - விஷ்ணுதர்மத்தில் (6-31) - ஆஜ்ஞாச்சேதி மம த்ரோஹீ - (வேதங்களை மீறி நடப்பவன் யாராக இருப்பினும்) எனது ஆணைகளை மீறுபவன் ஆவான்; அவன் எனக்குத் துரோகம் செய்தவன் ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய ஆணைகளாக உள்ளவற்றை மீறுகின்ற எல்லையற்ற துரோகம் நிறைந்த துஷ்டர்களை.

வ்யாக்யானம் - (கூராழி கொண்டு) “வடிவார் சோதி” என்றும், “ஸ்ப்புரத் ஸஹஸ்ரார சிகாதி தீவ்ரம் ஸுதர்சனம் பாஸ்கர கோடி துல்யம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மிகவும் கூர்மையை யுடைத்தான திருவாழியாலே. (குறைப்பது) “ஸுரத் விஷாம் ப்ராண விநாசி விஷ்ணோச் சக்ரம்” என்கிறபடியே ஆச்ரித விரோதிகளை முற்றுட்டாக நிரஸிக்கக் கடவ திருவாழியை தரித்துக் கொண்டு அத்தாலே பகலை இரவாக்கி ஸைந்தவனைக் கொன்றதும், “சாமாறவனை நீயெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்” என்கிறபடியே சீமாலியைக் கொன்றதும். குறைக்கை - சேதிக்கை.

விளக்கம் - (கூராழி கொண்டு) - திருப்பல்லாண்டு (1) - வடிவார் சோதி - என்றும், ஸ்ரீபஞ்சாயுத ஸ்தோத்ரம் (1) - ஸ்ப்புரத் ஸஹஸ்ரார சிகாதி தீவ்ரம் ஸுதர்சனம் பாஸ்கர கோடி துல்யம் - ஆயிரக்கணக்கான ஜ்வாலையைக் கொண்டதும், கோடி சூரியன்களின் ப்ரகாசத்தை உடையதும் ஆகிய ஸுதர்சந சக்கரம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் கூர்மையான சக்கராயுதம் கொண்டு. (குறைப்பது) - ஸ்ரீபஞ்சாயுத ஸ்தோத்ரம் (1) - ஸுர த்விஷாம் ப்ராண விநாசி விஷ்ணோச்சக்ரம் - அஸுரர்களுடைய ப்ராணனை அழிக்கக்கூடியதான விஷ்ணுவின் சக்கரம் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது அடியார்களுடைய விரோதிகளை முழுமையாக அழிக்கவல்லதான சக்கராயுதத்தை திருக்கரத்தில் தாங்கியபடி, அதன் மூலம் இரவைப் பகலாக்கி ஸைந்தவனை அழித்ததும், பெரியாழ்வார் திருமொழி - சாமாறவனை நீயெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய் - என்பதற்கு ஏற்ப சீமாலியைக் கொன்றதும்.

வ்யாக்யானம் - “அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே” என்றும், “பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம் தர்ம ஸம்ஸ்தாப நார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே” என்றும், “மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” என்று சொல்லுகிறபடியே

இஸ்ஸம்சாரிகளைப் போலே தானும் பல பிறப்பும் பிறந்து திருவாழியாழ்வானைத் திருக்கையிலே பிடித்துக் கொண்டு அவன் தனக்கு நிரூபகமாம்படி யிருப்பது, வேதாந்தோக்த தர்ம ஸம்ஸ்தாப நார்த்தமாக ஸ்வாஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணுகிற சேதநரை ரக்ஷிக்கைக்காகவும், தத் விரோதிகளாய் ஸ்வாஜ்ஞாச்சேதிகளான துஷ்டரைச் சேதிக்கைகாவுமிறே. “பஹிரந்தஸ்ய தமச்சேதி ஜ்யோதிர் வந்தே ஸுதர்சநம் ஏநா வ்யாஹத ஸங்கல்பம் வஸ்து லக்ஷமீதரம் விது:” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் – யஜுர்வேதம் – அஜாயமானோ பஹுதா விஜயதே – பிறப்பற்றவனாக உள்ளபோதிலும் பலவாக அவதரிக்கிறான் - என்றும், கீதை (4-8) – பரித்ராணாயா ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம் தர்ம ஸம்ஸ்த்பாநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே – ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றவும், பாபம் செய்பவர்களை அழிக்கவும், தர்மத்தை நிலைநாட்டவும் நான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் தோன்றுகிறேன் - என்றும், திருவாய்மொழி - மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்த ஸம்ஸாரிகள் போன்று தானும் பலவிதமான அவதாரங்கள் மூலமாகத் தோன்றி, சக்கராயுதத்தைத் திருக்கரத்தில் பிடித்துக்கொண்டு அதன் மூலமாகத் தன்னை அடையாளம் கண்டு கொள்ளும்படியாக உள்ளான். இப்படி உள்ளது எதற்கு என்றால் வேதாந்தங்களில் கூறப்படும் தர்மத்தை நிலைநாட்டும்விதமாக தன்னுடைய கட்டளைகளைப் பின்பற்றும் சேதநர்களைக் காப்பாறுவதற்காகவும், அவர்களுக்கு விரோதிகளாக உள்ளவர்களும் ஸர்வேச்வரனாகிய தனது ஆணைகளை மீறும் தீயவர்களை அழிப்பதற்காகவும் ஆகும். அஹிர்புத்த்ய ஸம்ஹிதை – (சங்கரன் வாக்கு) பஹிரந்தஸ்ய தமச்சேதி ஜ்யோதிர் வந்தே ஸுதர்சநம் ஏநா வ்யாஹத ஸங்கல்பம் வஸ்து லக்ஷமீதரம் விது: - வெளிப்புறமும் மனதின் உட்புறமும் உள்ள இருளைப் போக்கவல்ல ஸுதர்சநம் என்னும் ஜோதியை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன். ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியைத் தனது திருமார்பில் கொண்ட மஹாவிஷ்ணுவும் இந்தச் சக்கரத்தாழ்வார் மூலமாகவே தன்னுடைய ஸங்கல்பங்களை நிறைவேற்றுகிறான் – என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - இப்படி விரோதி நிரசஸநார்த்தமாக ஸர்வேச்வரனுக்கு இத்தனை யத்தம் பண்ண வேண்டியிருந்தாலும் எம்பெருமானார்க்கு இப்படி யத்தித்திருக்க

வேண்டுவதில்லை யென்கிறார் மேல். (கொண்டலனைய வண்மை) தம்முடைய அநதிகாரம் பாராதே கைக்கொண்டு உபகரித்தவிதுக்கு வித்தராய் பாட்டுத்தோறும் இவருடைய ஓளதார்யத்தையே கொண்டாடுகிறார் காணும். ஜல ஸ்தல விபாகமற வர்ஷிக்கும் வர்ஷுகவலாஹகம் போலே இருந்தவிடம் தேடி வந்து உபகரிக்கும்படியான ஓளதார்யத்தை யுடையராய். (ஏரார் குணத்து) அதிபோக்யங்களான வாத்தஸல்ய ஸௌசீல்யாதி குணங்களை யுடையராய். (எம்மிராமானுசன்) அடியோங்களுக்கு இவ்வதிசயங்க ளெல்லாம் தெரியும்படி உபதேசித்து அத்தாலே வகுத்த சேஷியாயிருக்கிற எம்பெருமானார்.

விளக்கம் – இவ்விதம் விரோதிகளை அழிப்பதற்காக ஸர்வேச்வரன் இத்தனை முயற்சிகளைச் செய்தபடி இருக்கவேண்டியதாயிற்று. ஆனால் எம்பெருமானாருக்கு இத்தனை முயற்சிகள் அவசியம் இல்லாதிருந்தது என்கிறார். (கொண்டலனைய வண்மை) - திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தன்னுடைய தகுதியற்ற நிலையை ஆராயாமல் கைக்கொண்டு உதவிய காரணத்தால் மிகவும் மகிழ்ந்து ஒவ்வொரு பாசுரம்தோறும் எம்பெருமானாருடைய தாராள மனத்தையே கொண்டாடியபடி உள்ளார். நீர்நிலை, கட்டாந்தரை என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல் பொழிகின்ற மழை போன்று, தான் உள்ள இடம் தேடி ஓடி வந்து உதவும்படியான தாராள மனம் கொண்டவராக. (ஏரார் குணத்து) - மிகவும் இனிமையுடன் கூடியதான வாத்தஸல்யம், ஸௌசீல்யம் போன்ற குணங்களைக் கொண்டவராக. (எம் இராமானுசன்) - எங்களுக்கு இந்த மேன்மை முழுவதும் முற்றிலுமாகத் தெரியும்படியாக உபதேசித்து, அதன் மூலம் எங்களுக்கு ஏற்ற எஜமானராக உள்ள எம்பெருமானார்.

வ்யாக்யானம் – (அவ்வெழில் மறையில்) பூர்வோக்தமான நிரவதிக தேஜஸ்ஸை யுடையதாய், “வேத சாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி” என்றும், “ந வேதாந்தாச் சாஸ்த்ரம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிஸ்ஸமாப்யதிகமான வேதத்திலே. வேதோக்த மார்க்கத்தில் யென்றபடி. (சேராதவரை) ஆச்ரயியாதவர்களை. அப்ராமான்ய புத்தியாலும் அயதார்த்த ப்ரதிபத்தியாலும் அதிலே பொருந்தா நிலையுடையரான பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளை யென்றபடி. (சிதைப்பது) பக்நராய் பராஜிதராகப் பண்ணுவது. சிதைக்கை – அழிக்கை.

விளக்கம் - (அவ்வெழில் மறையில்) - பூர்வபாகம், உத்தரபாகம் ஆகிய இரண்டிலும் எல்லையற்ற தேஜஸ்ஸைக் கொண்டதாக. வேத சாஸ்திராத் பரம் நாஸ்தி - வேதங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த சாஸ்திரம் இல்லை - என்றும், ந வேதாந்தாச் சாஸ்திரம் - வேதங்களைக் காட்டிலும் இறுதியான வேறு சாஸ்திரம் இல்லை என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தங்களுக்கு ஏதும் ஒப்பில்லை என்னும்படியாக உள்ள வேதங்களில். வேதங்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட மார்க்கத்தில் என்று கருத்து. (சேராதவரை) - அண்டி நிற்காதவர்களை. ப்ரமாணம் என்று ஏற்காத காரணத்தாலும், உண்மையை அறிய வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இல்லாத காரணத்தாலும் அந்த வேதமார்க்கத்தில் நிலைநிற்காத தாழ்ந்தவர்களை. (சிதைப்பது) - எரியும்படியாக, தோல்வியுறச் செய்து.

வ்யாக்யானம் - (அப்போதொரு சிந்தை செய்தே) அந்த ப்ரஸங்க காலத்திலே தானே “ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி” என்றும், “ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவத” இத்யாதி வாக்யங்களுக்கு உட்பொருளறியாதே அபார்த்தங்களைச் சொல்லி அபலாபித்தவர்களைக் குறித்து “ப்ரணவோ தநு: சரோ ஹி ஆத்மா ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷ்யம் உச்சயதே அப்ரமத்தேந வேத்தவ்யம் சரவத் தந்மயோ பவேத்” என்னும் ச்ருதி வாக்யத்துக்கு ததாத்விகையான வொரு யுக்தியாலே அவர்கள் சொன்ன அபார்த்தங்களை கண்டித்தருளி அவர்களை நிர்மூலம் பண்ணினாரென்றபடி. “ஸ்வஸித்தாந்த த்வாந்த ஸ்த்திர குதுக தூர்வாநி பரிஷத் திவாபீத ப்ரேசஷா திநகர ஸமுத்தாந பருஷா:” என்னும்படியிறே இவர் விஷயமான ஸ்ரீஸூக்தியிருப்பது. ஆக ஸர்வ சக்தி யுக்தனான ஸர்வேச்வரனிலுங்காட்டில் இவர் அநாயாஸேந விரோதிகளை நிரஸித்தாரென்று இவர் தம்முடைய ப்ரபாவத்தைக் கொண்டாடினாராய்த்து.

விளக்கம் - (அப்போதொரு சிந்தை செய்தே) - அப்படிப்பட்ட காலத்தில். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-2) - ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - அவனை ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறான் - என்றும், ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மத்தைப் போன்ற ஸ்வரூபத்தை அடைகிறான் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களின் ஆழ்பொருள் அறியாமல், தவறாகப் பொருள்

உரைத்து, அவற்றின் உண்மைகளை மறைத்தவர்கள் குறித்து, முண்டக உபநிஷத் (2-2-4) - ப்ரணவோ தநு: சரோ ஹி ஆத்மா ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷ்யம் உச்யதே அப்ரமத்தேந வேத்தவ்யம் சரவத் தந்மயோ பவேத் - ப்ரணவமே வில், ஜீவாத்மாவே அம்பு, பரப்ரஹ்மமே இலக்கு. அவனை உபாஸித்து அவனுடன் அம்பு போன்று ஒன்றி கைங்கர்யம் செய்வானாக - என்ற ச்ருதி வாக்கியத்திற்கு ஏற்ற ஒரு விதத்தில் அவர்கள் கூறிய தவறான பொருள்களைக் கண்டித்து அவர்களை வாதத்தில் வென்றார் என்று கருத்து, ஸ்வஸித்தாந்த த்வாந்த ஸ்த்திர குதுக துர்வாநி பரிஷத் திவாபீத ப்ரேக்ஷா திநகர ஸமுத்தாந பருஷா: - மற்ற மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் வாதம் என்ற இருளில் நிலையாக நின்றபடி உள்ளனர். இவ்விதம் தகாத வாதம் செய்யும் ஆந்தைகளுக்கு சூரிய உதயம் போன்று உள்ளன. இவ்விதம் அவைகளுக்கும் கொடியதாக உள்ளன. மேலும் கலங்காத மோக்ஷ விருப்பம் ஏற்படுத்த வல்லவையாகவும் உள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப அல்லவோ எம்பெருமானார் விஷயமாகக் கூறப்பட்டது? ஆகவே அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் இவர் மிகவும் எளிதாக விரோதிகளை அழித்தார் என்று கூறி, இவருடைய ப்ரபாவத்தைக் கொண்டாடினார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்